

Gener 2018

“La vostra dreta, Senyor, és forta i gloriosa” (Ex 15,6)

La Paraula de vida d'aquest mes recorda un verset de l'himne de Moisès, un passatge de l'Antic Testament en què Israel exalta la intervenció de Déu en la seva història. És un cant que proclama la seva acció decisiva per a la salvació del poble, en el llarg recorregut de l'alliberament de l'esclavitud patida a Egipte fins a l'arribada a la terra promesa.

És un camí que coneix dificultats i sofriments, però que es fa sota la guia segura de Déu a través de l'ajuda d'homes com Moisès i Josuè, els quals es posen al servei del seu pla de salvació.

La vostra dreta, Senyor, és forta i gloriosa

Quan pensem en la potència, fàcilment l'associem amb la força del poder, sovint a causa dels abusos i conflictes entre les persones i entre les nacions. En canvi, la paraula de Déu ens revela que el poder real és l'amor, tal com es va manifestar en Jesús. Ell va passar per tota l'experiència humana, fins a la mort, per obrir-nos el camí de l'alliberament i de la trobada amb el Pare. Gràcies a Ell s'ha manifestat l'amor potent de Déu pels homes.

La vostra dreta, Senyor, és forta i gloriosa

Si ens fixem en nosaltres mateixos, hem de reconèixer honestament les nostres limitacions. La fragilitat humana en totes les seves formes –física, moral, psicològica, social– és una realitat innegable. Però és precisament aquí on podem experimentar l'amor de Déu. De fet, ell vol la felicitat per a tots els homes, els seus fills; per això, està sempre disposat a oferir el seu ajut poderós a tots aquells que dòcilment es posen a les seves mans per construir el bé comú, la pau, la fraternitat.

Aquesta frase ha estat sàviament escollida per celebrar aquest mes la setmana de pregària per la unitat dels cristians. Quant de patiment hem estat capaços d'infligir-nos els uns als altres en aquests segles, furgant divisions i sospites, dividint comunitats i famílies.

La vostra dreta, Senyor, és forta i gloriosa

Necessitem demanar amb la pregària la gràcia de la unitat, com un do de Déu; al mateix temps, ens podem oferir a ser instruments seus per construir ponts. En ocasió d'una conferència al Consell Mundial d'Esglésies, a Ginebra el 2002, Chiara Lubich, convidada a oferir el seu pensament i la seva experiència, va dir: «El diàleg es desenvolupa d'aquesta manera: primerament, ens posem al mateix nivell del nostre interlocutor, sigui qui sigui; i, segonament, l'escoltem, buidant-nos completament dins nostre... Així, acollim l'altre i el comprenem... Perquè si l'altre se sent escoltat amb amor, també s'animarà a sentir la nostra paraula.»[\[1\]](#)

Aquest mes, aprofitem els nostres contactes diaris, per estrènyer o recuperar relacions d'estimació i amistat amb persones, famílies o grups que pertanyen a esglésies diferents de la nostra.

I per què no estendre la nostra pregària i les nostres accions també sobre les fractures internes de la nostra pròpia comunitat eclesial, així com també sobre la política, la societat civil, les famílies? Podrem afirmar també nosaltres amb alegria: "La teva dreta, Senyor, és forta i gloriosa".

LETIZIA MAGRI

[1] Cf. C. Lubich, La unitat i Jesús crucificat i abandonat, fonament per una espiritualitat de comunió, Ginebra, 28 octubre 2002